

Колкото слънцето се сгъва на зорик — толкова движението се оживява: чучулигите, секаш всеки миг стават повече и песента им звънти по-кръшно и обайно; хлопотарите на приближаващи стада се чуват по ясно; потока и той, сякаш почва да бълбочи чевръсто; че и овчарче някъде из вжрбака подкръшило песен на кавал — свири та се къса; чул кавала и славея негде се обажда. . . . Па и певачки поемат дружно песен за светото Георгия — и всички тия мелодии и песни, купнежи и очарования се сливат в един общ химн, който обайва, пленява и трогва душата.

. . . И лекия вечерник, който ползхва от Балкана, и шумненето из вжрбите, и кръшните чуруликания на славея, и мекия звън на хлопотарите, и звънливата монотонна песен на певачките, и сипящите се от небесни висини звуци на чучулигите и всеки шум на стъркове и листе, сякаш напяват химна на близкия Гергийовден.

Сякаш всичко шепне:

Утре е Гергийовден!

Близо на кръстопътя, между певачките една се изправя, вгледва в далечените на зорик и извиква:

— Марей, аз видях св. Георгия. . . . Видех го, ви казвам. На бял кон със копие в ръка. . . . също като в иконата, кога промуша ламята.

— Св. Георгия да ти е на помощ, — отвърща друга.

— Ей. Богу! — повтаря първата и се кръсти за да увери другите.

Всички се изправят и кръстят.

Кратко мълчание.

Зад вжрбите се чува песен:

Пеперуда летяла
И Богу се молила:
Я дай Боже ситен дъжд
Да напои нивята,
Да разкрави лозята,
Да въртени пшеница,
Да изникне кокуруз.
Я дай Боже ситен дъжд,
Да се роди просо, ржж!

Певачка — Пеперуда, пеперуда, (като се вгледва) —
Минават по бръвта. . . Идат на сам.

Песента се осилва и се чуват повторените думи:

Я дай Боже ситен дъжд
Да се роди просо, ржж!

Всички се спущат на кръстопътя, на където приближава Пеперудата и се вижда ясно младе момиче с венец от игличена на глава, припасана от зеленина, окичена с полски